

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Martiny Radkové a soudkyň JUDr. Zuzany Šnejdrlové, Ph. D., a Mgr. Barbory Berkové v právní věci žalobce **R. L.**, bytem V. 41, T., zast. Mgr. Martinou Vévodovou, advokátkou se sídlem Slovenská 12, Olomouc, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem v Olomouci, Jeremenkova 40a, **o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 7. 2014, č. j. KUOK 71948/2014, ve věci záznamu bodů v registru řidičů,**

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- III. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného, citovaného v záhlaví. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání

a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Olomouce ze dne 15. 4. 2014, č. j. SMOL/083693/2014/OARMV/ER/Cho o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů v souvislosti s porušením povinností stanovených zákonem o silničním provozu.

[2] V žalobě namítal žalobce nezákonnost a nepřezkoumatelnost. Na podkladě blokové pokuty provedl správní orgán I. stupně záznam do registru řidičů a zaznamenal zde 2 body za přestupek, kterým měl spáchat žalobce tím, že nebyl dne 15. 6. 2011 za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Jako důkaz žalobce navrhl blokovou pokutu založenou v kopii ve správním spisu správního orgánu I. stupně a v originálu v policejním spisu. Správní orgán v řízení na opakované podněty žalobce, že nemohl přestupek tak, jak je ve výroku popsán spáchat, což řádně prokázal doloženými lékařskými potvrzeními (již k námitkám ze dne 21. 7. 2011) pouze uvedl, že není oprávněn jakkoliv přezkoumávat projednání přestupku a v této části vždy věc postoupil Policii ČR. Ze sdělení policie stran toho, že nenašla pochybení (když jediný argument, na němž své šetření provedené na opakované apely žalobce postavila, bylo podané vysvětlení policistů, kteří přestupek projednávali), pak bez další úvahy o správnosti tohoto postupu správní orgán vyšel. Správní orgán tedy vůbec neposuzoval zásadní důkaz – lékařské potvrzení o nemožnosti žalobce být připoután bezpečnostním pásem a tudíž i důkaz o nemožnosti spáchat přestupek spočívající v povinnosti být připoután bezpečnostním pásem. Žalobce přitom tato lékařská potvrzení do správního spisu doložil a správní orgán se jimi měl zabývat, neboť na základě nich měl správní orgán dovodit, že podklad pro záznam do registru není řádný. Žalobce doložil lékařská potvrzení ze dne 18. 8. 2010, 5. 4. 2011, v nichž je uvedeno, že se nemůže ze zdravotních důvodů za jízdy připoutávat a to s platností na dobu neurčitou. K důkazu navrhl žalobce výměnný list ze dne 18. 8. 2010 a lékařské potvrzení ze dne 5. 4. 2011. Správní orgány obou stupňů byly povinny se s tímto důkazem vypořádat, neboť tento prokazoval, že se daného přestupku tak, jak jej vymezil policejní orgán, nemohl nikdy dopustit a měl z toho vyvodit povinnost neprovést záznam do registru. Žalobce nebyl za jízdy připoután, neboť byl držitelem lékařského potvrzení o nemožnosti být připoután, které bylo vydáno již téměř rok předtím, než se měl přestupku dopustit. Žalobce pouze neměl toto lékařské potvrzení u sebe, což uvedl v námitkách i v dalších fázích řízení, kdy tuto skutečnost opakoval, přesto jej nikdo nevyslyšel. Policie se vůbec nezajímala, zda taková lékařské potvrzení má či nikoliv. Nepřímým důkazem této skutečnosti je i samotná bloková pokuta. Záznam jako podklad blokové pokuty je absolutně nedostatečným podkladem. V příslušném pokutovém bloku není uvedeno, že by žalobce lékařské potvrzení nevlastnil, nýbrž pouze to, že nebyl připoután. Policisté ukládali žalobci pokutu (ve 22:50 hodin v noci) a položili mu pouze řečnickou otázku na vlastnictví lékařského potvrzení. Na jejich otázku odpověděl žalobce, že má lékařské potvrzení, jen jej nemá u sebe, má jej doma. Policisté nereagovali dalšími dotazy na lékařské potvrzení a vypsali blokovou pokutu. Žalobce se domníval, že mu ukládají pokutu za přestupek, že neměl lékařské potvrzení u sebe, neboť policistům jasně sdělil, že lékařské potvrzení má, a že jej pouze nemá u sebe. Pokud by věděl, že mu ukládají pokutu za přestupek spočívající v tom, že měl porušit povinnost být připoután, nikdy by s takovým přestupkem nesouhlasil a bylo by to i zcela nelogické, aby tak učinil, neboť již rok měl lékařské

potvrzení vystavené. Přestupek žalobce, který nikdy nespočíval v porušení povinnosti být za jízdy připoután, nýbrž povinnosti mít u sebe lékařské potvrzení o nemožnosti užít bezpečnostní pás podle § 6 odst. 6 zákona o provozu na pozemních komunikacích. Žalobce se domníval, že pokud policisté přešli jeho tvrzení o tom, že má lékařské potvrzení, ale má jej doma a nic dalšího nechtěli k tomuto vědět, že mu ukládají pokutu za to, že jej tedy nemá u sebe. Žalobce byl proto velmi překvapen, když se dozvěděl, že pokuta je za přestupek skutkově zcela jiný, který spáchat nemohl. Správní orgán I. stupně pouze převzal tvrzení policie o tom, že přestupek byl spolehlivě zjištěn. Žalovaný namísto odstranění vady řízení spočívající v porušení zásady materiální pravdy (§ 50 odst. 3 správního řádu) a namísto toho, aby odstranil závažné vady v dokazování, k čemuž byl povinen, aby mohl vůbec přijmout závěr o ne/možnosti učinit záznam v registru řidičů, pouze uvedl, že pokud odvolatel dokládá, že je držitelem lékařského potvrzení, tento podklad nemá žádnou relevanci, neboť z obsahu shora označeného pokutového bloku Policie ČR plyne jednoznačný závěr, že se žalobce přestupku dopustil porušením povinnosti být za jízdy připoután bezpečnostním pásem podle § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, a nikoliv porušením povinnosti mít za jízdy u sebe a na požádání policisty při kontrole předložit lékařské potvrzení. Tedy nepanují žádné pochybnosti o spáchání skutku. Tímto nezákonným postupem *de facto* žalovaný odmítl se jakkoliv vypořádat s protichůdným důkazem svědčícím ve prospěch žalobce, čímž porušil své povinnosti zejména zásadu materiální pravdy a zásadu zákonnosti a poškodil práva žalobce v řízení. Navíc závěr žalovaného je zcela nelogický a ničím nepodložený. Tímto svým postupem žalovaný založil nepřezkoumatelnost rozhodnutí a jeho nezákonnost. Žalovaný se dále snažil svůj nezákonný postup konvalidovat poukazem na ochotu úhrady pokuty žalobcem. Žalobce ale jasně uvedl a po celou dobu opakovaně zdůrazňoval, že byl ochoten zaplatit pokutu za to, že nemá u sebe lékařské potvrzení, nikoliv za to, že nebyl připoután. Kdyby žalobce věděl, že je mu ukládán přestupek za to, že není připoután, nikdy by nesouhlasil s uložením blokové pokuty za takové jednání. Oba správní orgány postupovaly vadně a nezákonně, byly povinny při záznamu bodů zkoumat, zda byl záznam v jednotlivých případech proveden na základě způsobitelného podkladu. Z podkladů pro záznam bodů musí být možno postavit najisto, že žalobce příslušný přestupek spáchal, přičemž v blokovém řízení je tento požadavek o to výraznější pro oslabení následné ochrany před správními orgány i soudy. Krajský soud dospěl k závěru, že pokutový blok ze dne 14. 11. 2009, č. NF/2007 1585196 není způsobitelným podkladem pro záznam bodů, když ze zde uvedeného popisu přestupkového jednání není jednoznačné, zda žalobce lékařské potvrzení nepředložil, protože v době spáchání přestupku jej nevlastnil nebo (toliko) proto, že v době silniční kontroly neměl u sebe, což tvrdí žalobce s tím, že jej ponechal v jiném automobilu (NSS č. j. 4 As 102/2013 – 38). Tento závěr lze na případ žalobce plně aplikovat, neboť skutkový stav řešený v tomto rozsudku Nejvyššího správního soudu byl v podstatě stejný. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 118/2011 - 107, podle kterého pokud stěžovatel byl již v době silniční kontroly osobou, která je držitelem příslušného oprávnění o zdravotní indispozici, nemohl se dopustit skutku spočívajícím v nepřipoutání se bezpečnostními pásy protiprávního jednání, neboť absentuje materiální stránka přestupku. Bez ohledu na skutečnost, zda stěžovatel listinu dokladující zdravotní indispozici měl u sebe, *de iure* a *de facto* naplňoval dikci

zákona, tzn., byl objektivně osobou, která nemůže užít bezpečnostní pás ze zdravotních důvodů, což prokázal dodatečně potvrzením vydaným lékařem. Skutečnost, že stěžovatel nepředložil toto oprávnění policistovi při kontrole, mohla však naplňovat skutkovou podstatu jiného přestupku. Soud v daném řízení vytkl, že nebyla reflektována námitka řidiče, že souhlasil se zaplacením pokuty za skutek jiný, a to nepředložení příslušného oprávnění. Toto pochybení není postiženo v rámci bodového systému. Bylo povinností žalovaného i krajského soudu zabývat se námitky stěžovatele v kontextu všech skutečností, které ze spisového materiálu vyplynuly a které byly dílem rozporné (rozsudek NSS čj. 4 As 102/2013 – 38). Správní orgány převzaly tvrzení Policie ČR, která předložila pouze úřední záznam o podaném vysvětlení policii dne 9. 8. 2011. Nejde o procesně využitelný důkaz, když nebyl proveden výslech policistů a jeho řádné hodnocení (rozsudek NSS čj. 6 As 22/2013 – 27). Pro správní trestání takové důkazy nepostačují (čj. 1 As 34/2010 – 73, čj. 1 As 96/2008 – 15 – č. ve Sb. NSS1856/2009). Žalobce zdůraznil, že nikdy neudělil souhlas s projednáním přestupku spočívajícího v nepřipoutání se za jízdy bezpečnostním pásem, ale naopak se domníval, že je mu udělena pokuta za to, že neměl u sebe lékařské potvrzení o tom, že nemusí být jízdy připoután. Žalobce by jinak nikdy neudělil souhlas s projednáním přestupku blokovou pokutou a doložil by ve správním řízení lékařská potvrzení. Protože jde o trestní obvinění ve smyslu čl. 6 úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jde v případě úředního záznamu policistů – svědků o důkaz absolutně neúčinný, neboť žalobce nebyl poučen o možnosti účastnit se výslechu policistů (nebyl ani informován že se bude konat) a neměl možnost vyslechnout svědky svědčící v jeho neprospěch a klást jim otázky. Tímto postupem byla poškozena práva žalobce a porušena Evropská úmluva ve smyslu minimálních práv zaručených obviněnému. Správní orgány se těmito úvahami nezabývaly a vydaly nezákonné rozhodnutí, které pro žalobce znamená zákaz řízení vozidel a tím jej i značně omezily v jeho jak soukromém, tak i v profesním životě. Žalobce denně potřebuje automobil při výkonu svého povolání. Žalobce navrhl provedení důkazu lékařskými potvrzeními, dále řádným výslechem policistů M. P. a M. Z., kdy jejich bližší údaje nejsou ze spisu zřejmé, a proto žádá soud, aby vyzval Policii ČR ke sdělení jejich údajů.

[3] Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že pokutový blok Policie ČR ze dne 15. 6. 2011 obsahuje všechny informace pro důvodný závěr, že žalobce v uvedenou dobu na uvedeném místě porušil povinnost stanovenou § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, čímž se dopustil přestupku podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích. Totožné lze konstatovat i ve vztahu k následnému oznámení Policie ČR o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 21. 6. 2011. Předložení lékařského potvrzení o nemožnosti žalobce připoutat se bezpečnostními pásy na sedadle motorového vozidla ze zdravotních důvodů nemohlo mít vliv na postup správního orgánu I. stupně ve věci záznamu bodů v registru řidičů. Pakliže žalobce tvrdí, že je osobou, která dne 15. 6. 2011 nebyla povinna při řízení motorového vozidla užít bezpečnostní pás, pročez nemohl porušit § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, mohl žalobce takové tvrzení úspěšně uplatnit toliko v řízení o přestupku. V daném případě se žalobce 15. 6. 2011 podrobil blokovému řízení, souhlasil s uložení pokuty v tomto zkráceném řízení, o čemž byl žalobci Policií ČR vydán shora označený pokutový

blok. Není pravdou, že by oba správní orgány žalobcem předložené lékařské potvrzení ignorovaly; vzaly jej jako podklad doložený účastníkem řízení, přičemž po jeho vyhodnocení shodně konstatovaly, že není možné zpochybnit provedení záznamu dvou bodů za protiprávní jednání žalobce dne 15. 6. 2011. Na tom krajský úřad trvá i nadále, předmětný pokutový blok je řádně vyplněný, nabyl právní moci a při uplatnění zásady presumpce správnosti správního aktu je zákonným podkladem pro záznam dvou bodů v registru řidičů v bodovém hodnocení žalobce. Žalovaný odmítl tvrzení žalobce, že porušil své povinnosti, zejména zásadu materiální pravdy a zásadu zákonnosti, čímž poškodil práva žalobce. Pokud měl žalobce jakékoliv pochybnosti o spáchání přestupku či jeho okolnostech, neměl s vyřízením věci v blokovém řízení souhlasit. Naopak žalobce měl nechat věc předat příslušnému správnímu orgánu k projednání dopravního přestupku a v následném řízení uplatnit práva účastníka řízení a navrhopat na svou obhajobu důkazy. Protože tak neučinil, dobrovolně se vzdal převážné většiny práv obviněného z přestupku, které s sebou vyřízení věci ve zkráceném řízení nese. Takové jeho rozhodnutí není vadou správního orgánu I. stupně ani žalovaného, ale bylo pouze projevem vůle žalobce. Žalovanému je známo, že žalobce požádal příslušnou složku Policie ČR o obnovu předmětného blokového řízení, o čemž Policie ČR vydala zamítavé rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 4. 2. 2012. K námitce, že v příslušném pokutovém bloku není uvedeno, že by žalobce lékařské potvrzení nevlastnil, nýbrž pouze to, že nebyl připoután, žalovaný zdůraznil, že podle § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu řidič motorového vozidla je kromě povinností uvedených v § 4 a 5 dále povinen být jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, pokud jím je sedadlo povinně vybaveno podle zvláštního právního předpisu. K takovému porušení povinnosti zjevně došlo a toto porušení povinnosti řidiče, kterým se žalobce dopustil přestupku podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích, bylo policistou na příslušný pokutový blok vypsáno. Žalobcovo tvrzení, že pokutový blok neobsahuje též informaci o nevlastnění lékařského potvrzení, je sice pravdivé, příslušný pokutový blok takovou informaci neobsahuje, to je však v žádném případě nečiní nezpůsobilým pro záznam bodů v registru řidičů, jelikož blok obsahuje právě a jen takové údaje, které souvisely se shora vymezenou porušenou povinností řidiče. Argumentaci v žalobě citovanými rozsudky správních soudů považoval žalovaný za neúplnou a ne zcela přiléhavou. Žalobce zjevně nevzal v potaz rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 6 As 67/2013 – 16, který již vychází z posuzování problematiky rozhodnutí vydaných v blokovém řízení rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu (čj. 1 As 21/2010 – 65) z nichž pro daných případ vyplývá především zásada nezměnitelnosti a nezpochybnitelnosti pokutového bloku jako pravomocného správního rozhodnutí svého druhu, dále závěr, že jestliže žalobce nesouhlasí se skutkovými závěry a právním posouzením obsaženým v pokutových blocích a dovolává se jejich změny v důsledku dodatečného doložení důkazů, pak tyto skutečnosti nelze úspěšně uplatňovat v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů, neboť směřují proti pravomocným rozhodnutím vydaným jiným orgánem v jiném řízení a tato dodatečná tvrzení by mohl uplatnit pouze v případných opravných prostředcích směřovaných proti rozhodnutím vydaným v blokovém řízení, jakož i to, že v námitkovém řízení již nelze ani dodatečně prokazovat eventuálně vyvracet existence lékařského potvrzení v době spáchání přestupku. Současně, že není vadou, že pokud se příslušný správní orgán v řízení o námitkách proti záznamu

bodů s existencí lékařského potvrzení vypořádal s odůvodněním, že ke skutkovému a právnímu přezkumu podkladových pravomocných rozhodnutí pro zapsání bodů do registru řidičů není příslušný. K tomu žalovaný dodal, že se v tomto smyslu s žalobcem doloženým lékařským potvrzením o nemožnosti připoutat se za jízdy na sedadle bezpečnostním pásem a jeho vlivem na provedení záznamu dvou bodů ke dni 15. 6. 2011 vypořádal. Žalobcem navrhovaný výslech policistů M. P. a M. Z. na věci nemůže ničeho změnit, poněvadž skutkové závěry a na ně navazující závěry právní předmětného dopravního přestupku nelze v řízení o námitkách změnit. Od spáchání přestupku uplynul již téměř 3 a půl roku je důvodný předpoklad, že případné provedení důkazu by bylo dnes již zcela neúčelné. Žalovaný proto navrhl, aby návrh žalobce na výslech jmenovaných policistů byl odmítnut. Za bezpředmětné pak žalovaný považoval provádění důkazu příslušnými lékařskými zprávami doloženými správnímu orgánu I. stupně žalobcem, když jejich obsah je ze spisu dostatečně znám a provedení záznamu bodů v registru řidičů žalobce nemohly ovlivnit. Žalobce byl v řízení vedeném správním orgánem I. stupně zastoupen advokátem, měl dostatek prostoru zejména vyjádřit v řízení své stanovisko, navrhopat důkazy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí, jakož i možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, což také aktivně činil. O dosažení 12 bodů v registru řidičů, které s sebou nese následek v podobě pozbytí řidičského oprávnění, se v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů nerozhoduje, ale nastává jako zákonný důsledek, který se svým závadovým chováním v provozu na pozemních komunikacích zavinil toliko žalobce. Čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nemohl být správním orgánem I. stupně ani žalovaným porušen, jelikož důkazy výslechem na místě zasahujících policistů nebyly ani nemohly být provedeny, když prokazování viny obviněného z přestupku není správní orgán vedoucí řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů vůbec příslušný.

[4] V replice žalobce namítl, že je nelogická úvaha žalovaného, že žalobce měl věc nechat projednat ve správním řízení, pokud nesouhlasil s projednávaným přestupkem, protože se domníval, že je projednáván přestupek jiný. Kdyby policisté do pokutového bloku vepsali a řádně skutek vymezili slovně, mohl na to žalobce reagovat a případně blok nepřevzít a zažádat o provedení přestupkového řízení. Nelze dávat k tíži žalobce, že neví, co se skrývá pod § 6 odst. 1 písm. a). Ani v blokovém řízení nemůže být uložena pokuta za spáchání přestupku, pokud tento nebyl řádně zjištěn a vymezen a pokud se nestal. Žalobce sdělil policistům, že vlastnil lékařské potvrzení. Ti na to reagovali vypsáním blokové pokuty. Žalobce se mohl důvodně domnívat, že na základě tohoto faktu je mu ukládána pokuta za to, že jej nemá u sebe. Policejní orgán v rámci přezkumu bloků neprovedl řádný procesní výslech a nemohl z něj tedy správní orgán vůbec vyjít. Správní orgán sám nese odpovědnost za to, že učiní záznam až poté, co sám řádně podklady pro záznam zhodnotí a v tomto smyslu byl povinen hodnotit ony „důkazy“ úředním záznamem policistů, bez možnosti žalobce se k jejich vytěžení účastnit a klást jim otázky. Žalobce vzal v potaz rozhodnutí rozšířeného senátu, ovšem na jeho skutkový stav dle jeho přesvědčení dopadá právě rozhodnutí, na které poukázal ve své žalobě (rozsudek NSS čj. 4 As 102/2013 – 38 ze dne 24. 10. 2013, které bylo vydáno až po datu rozhodnutí rozšířeného senátu 12. 3. 2013, tedy jej i tento senát vydával

s vědomím existence tohoto názoru. Pokud by byl policisty skutek řádně vymezen, ve smyslu, že by policisté řádně uvedli, proč mu ukládají pokutu, nesouhlasil by s projednáním v blokovém řízení. Z pokutového bloku jakkoliv neplyne, zda policisté řádně dotazovali na existenci lékařského potvrzení, na základě čeho uzavřeli, že lékařské potvrzení žalobce nevlastní a zda je to proto, že je neměl vůbec nebo, proto, že je neměl u sebe. Pokud by toto policisté zjišťovali, musel by o tom učinit záznam do bloku. Pokutový blok neobsahuje žádný takový popis skutku, skutek tudíž není a nebyl řádně vymezen tak, aby mohl být zaměnitelný s jiným a bloková pokuta je nezákonná. Správní orgán se nemůže odvolávat na projednání přestupku orgánem policejním, neboť je to on, kdo nese odpovědnost za to, zda bude záznam v registru proveden řádně a zákoně, jinak se v podstatě celé řízení o námitkách stává řízením obsoletním, postrádajícím jakýkoliv reálný význam. Na tom nemění nic ani fakt, že si správní orgán vyžádal část A pokutového bloku, neboť v něm žádný popis rovněž absentuje. Konstatování, že od spáchání přestupku uplynulo 3 a půl roku - toto pochybení a závažné průtahy v řízení, které se nyní mohou projevit, například i v neúčelnosti výsledku policistů jdou jednoznačně k tíži správního orgánu, který byl více než 2 roky jakkoliv nečinný. Nečinnost správního orgánu poškodila žalobce, neboť kdyby postupoval bez průtahů, mohl žalobce skutečnosti zjistit dříve a dříve se bránit. Nebylo povinností žalobce dávat podněty k opatření proti nečinnosti. Celé řízení je pro něj již tak dostatečně nákladné a způsobuje mu škody. Z opatrnosti je ovšem žalobce nucen, pakliže soud hned nezruší rozhodnutí správních orgánů a věc jimi nebude znovu projednávána, trvat na výsledku policistů v řízení před soudem a trvat na nařízení jednání.

[5] Při jednání žalobce opět zdůraznil, že by nesouhlasil s blokovým řízením, kdyby věděl, že se projednává přestupek o nepřipoutání bezpečnostními pásy. Kdyby to věděl, pokutu by neplatil. Mělo to být projednáno ve správním řízení. Správní orgán se spokojil s úředním záznamem a neprovedl výslech policistů. I dle judikatury se neměl správní orgán spokojit jen s úředním záznamem, ale měl provést důkazy. Zdravotní stav žalobce byl důsledkem operace slepého střeva provedené v Řecku, operace nebyla úspěšná, měl hnisavou ránu, měsíc dojížděl do nemocnice, následky vedly k nemožnosti užít bezpečnostní pásy. V letech 1996 - 1997 žalobce vozil lékařskou zprávu, později lékařka vydala zmíněný poukaz a poté správné potvrzení na příslušném formuláři.

[6] Pověřený zaměstnanec žalovaného při jednání uvedl, že blokové řízení bylo ukončeno dne 15. 6. 2011 a po tomto datu byl tento pokutový blok závazný a žalovaný ani správní orgán I. stupně nemohly provádět žádné dokazování. To nemohla provádět ani Policie ČR, protože šlo o blokové řízení. Podstatné je to, co je uvedeno na pokutovém bloku a ten byl pravomocný a závazný pro všechny třetí osoby.

[7] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 29. 7. 1014.

[8] Ze správního spisu ve vztahu k souzené věci a žalobním námitkám soud zjistil z námitek žalobce proti provedení záznamu bodů v registru řidičů ze dne 21. 7. 2011, že žalobce zjistil z oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a z výpisu z bodového hodnocení a evidenční karty řidiče, že se měl dopustit přestupku dne 15. 6. 2011. Již v roce 2010 ze zdravotních důvodů bylo žalobci ošetřujícím lékařem vystaveno lékařské potvrzení o nemožnosti připoutat se bezpečnostními pásy. Toto potvrzení následně ošetřující lékařka aktualizovala 5. 4. 2011 na příslušném tiskopise. Přílohou odvolání bylo lékařské potvrzení ze dne 5. 4. 2011. Podle oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 21. 6. 2011 žalobce nebyl dne 15. 6. 2011 v 22:50 h v Olomouci v ulici Litovelská připoután za jízdy bezpečnostním pásem a byla mu udělena bloková pokuta ve výši 200 Kč za porušení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, čímž se dopustil přestupku podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích.

[9] K výzvě správního orgánu I. stupně sdělila Policie ČR dne 10. 8. 2011, že pokutové bloky č. N 8101975 – N 8101976, série AN/2009, kus v nominální hodnotě 100 Kč byly řádně policistou vypsány a žalobcem podepsáno převzetí obou dílnu B pokutových bloků. Totožnost osoby byla ověřena dle občanského průkazu a lustrací v policejních evidencích. Podaná námitka byla policií postoupena k vedení přezkumného řízení. Podle přiloženého pokutového bloku se přestupku podle § 22 odst. 2 písm. l) zákona o přestupcích dopustil žalobce tím, že dne 15. 6. 2011 v 22: 50 hodin na ulici Litovelská v Olomouci nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem a tím porušil § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Za to mu byla uložena pokuta 200 Kč. Na bloku je podpis žalobce. Podle sdělení Policie ČR ze dne 13. září 2011 adresovaného správnímu orgánu I. stupně, nebyl shledán důvod pro zahájení přezkumného řízení, protože nebyly shledány skutečnosti, které by odůvodňovaly změnu či zrušení rozhodnutí v blokovém řízení ze dne 15. 6. 2011. Totéž bylo sděleno téhož dne žalobci s tím, že policista se žalobce dotázal, zda vlastní lékařské potvrzení, že nemusí být připoután bezpečnostním pásem a žalobce na to odpověděl, že nevlastní. Žalobce byl poučen o tom, jaký přestupek spáchal a o možnostech vyřízení spáchaného přestupku. Žalobce s přestupkem na místě souhlasil a zaplatil blokovou pokutu ve výši 200 Kč. V případě, že by lékařské potvrzení v té době skutečně vlastnil, určitě by namísto toto potvrzení hlídce předložil a netvrdil by, že jej nevlastní a zejména by nesouhlasil s přestupkem a neplatil pokutu. Z prošetření vyplynulo, že zákonem stanovené potvrzení žalobce neměl, jeho aktuální zdravotní stav zřejmě nevypovídal o nenadálých zdravotních potížích, a proto nesplnil povinnosti podle § 6 odst. 6 zákona o silničním provozu, a tudíž se na něj nemohla vztahovat výjimka uvedená v § 6 odst. 2 písm. b) téhož zákona.

[10] Ve vyjádření ze dne 3. 10. 2011 žalobce namítl, že 1 z policistů uvedl: „*Lékařské potvrzení, že nemusíte být připoutaný, nám asi nepředložíte, že...*“, přičemž je ani odpověď žalobce nezajímala. Přestupek nebyl spolehlivě zjištěn. Žalobce k vyjádření doložil potvrzení lékaře ze dne 18. 8. 2010. Podle tohoto potvrzení po operaci perforovaného apendixu s hnisavým zánětem pobřišnice a komplikovaným hojením rány vznikly četné srůsty v břiše a žalobce trpí úpornými bolestmi břicha, když si má v autě připnout bezpečnostní pás. Při užití analgetik

nemůže řídit auto pro sedativní účinek léků. Auto potřebuje k provozu firmy. Lékař doporučil omluvit nepřipásání v autě ze zdravotních důvodů a doporučoval pomalou jízdu. Vyjádření s lékařskou zprávou postoupil správní orgán I. stupně Policii ČR a vyrozuměl o tom žalobce. Policie ČR oznámením ze dne 9. 11. 2011 opětovně neshledala důvody pro zahájení přezkumného řízení, o čemž vyrozuměla Magistrát města Olomouce i žalobce. Policie uvedla, že výměnný list – poukazuje zčásti napsán rukou a zčásti vyplněn na psacím stroji a navíc obsahuje nepřesné údaje o bydlišti žalobce. Z výměnného listu vystaveného 18. 8. 2010 a z jeho obsahu nevyplývá, že by potíže na něm uvedené byly trvalého rázu a přetrvávaly i dne 15. 6. 2011. Na uvedené potíže v době spáchání přestupku žalobce nepoukazoval a s pokutou souhlasil a na místě zaplatil.

[11] K návrhu žalobce na obnovu řízení policie tento návrh zamítla a původní rozhodnutí ponechala v platnosti. Z důvodu marného uplynutí tříměsíční lhůty ode dne, kdy se žalobce 15. 7. 2011 o důvodu obnovy řízení dozvěděl.

[12] Rozhodnutím ze dne 15. 4. 2014 Magistrát města Olomouce námitky žalobce proti provedenému záznamu dvou bodů ke dni 15. 6. 2011 z registru řidičů v jeho bodovém hodnocení zamítl a záznam potvrdil.

[13] Správní orgán prošetřil správnost zaevidovaného přestupku s kladným výsledkem. Body byly zaznamenány do evidenční karty v registru řidičů podle oznámení o udělení pokuty v blokovém řízení v souladu s § 123b odst. 2 zákona o silničním provozu. Na základě námítky žalobce správní orgán I. stupně v součinnosti s Policií ČR vyžádal kopii pokutového bloku na pokutu na místě zaplacenou, postoupil tu část podání, která napadá pravomocné rozhodnutí o uložení blokové pokuty a vyrozuměl o tom žalobce. Na základě sdělení k podnětu k přezkumnému řízení Policie ČR neshledala důvody k jeho zahájení, a to ani k opakovanému podnětu. Podklady spočívající i ve vyjádření zasahujících policistů správní orgán I. stupně shromáždil a žalobci umožnil se s nimi seznámit a vyjádřit se k nim. V případě záznamu bodů se jedná o administrativní úkon a správní orgán v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam. Správní orgán zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný správní orgán veřejné moci zákona předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je, jde o zásadu presumpce správnosti aktu orgánu veřejné moci (shodně rozsudek NSS č. j. 9 As 96/2008 – 43). Správní orgán při zaznamenání bodů nemá možnost správního uvážení ohledně počtu bodů, které budou zaznamenány. Na podkladě doložených kopií bloků byla správním orgánem provedena dodatečná administrativní kontrola údajů pokutového bloku v návaznosti na zaslané oznámení, tj. všech náležitostí bloku. Mezi pokutovým blokem a oznámením nebyl shledán rozpor. Totožnost žalobce byla ověřena dle občanského průkazu a blok žalobce podepsal. Na bloku je popsán skutek nejen odkazem na příslušná ustanovení zákona, ale i slovní popis skutku. Podklad byl způsobilý pro zaznamenání dvou bodů (shodně rozsudek NSS č. j. 5 As 39/2010 – 76). Uvedené skutečnosti byly zjištěny policisty při výkonu jejich pravomoci a tito by

neměli mít na bezdůvodném poškození řidiče nejlepšího zájmu. K námitce o držbě lékařského potvrzení a výměnného listu, které měly prokázat, že se žalobce nemohl přestupku dopustit, správní orgán uvedl citaci vyjádření policisty, podle kterého kdyby žalobce lékařské potvrzení v době spáchání přestupku vlastnil, určitě by ho hlídce na místě předložil a netvrdil by, že jej nevlastní a zejména by nesouhlasil s přestupkem a neplatil pokutu. Žádost žalobce o obnovu řízení byla zamítnuta pro nedodržení zákonné lhůty. Důvody pro zahájení přezkumného řízení nebyly Policií ČR shledány. Do vydání rozhodnutí ve věci samé nebylo doručeno správnímu orgánu I. stupně pravomocné rozhodnutí, které by odůvodňovalo provést odečet bodů podle § 123e odst. 2 zákona o silničním provozu.

[14] Proti citovanému rozhodnutí podal žalobce odvolání, kdy se odvolal do celého jeho výroku s tím, že odvolání odůvodní do 15 dnů. Ani k výzvě správního orgánu I. stupně žalobce odvolání nedoplnil.

[15] Žalobou napadeným rozhodnutím bylo odvolání žalobce zamítnuto a napadené rozhodnutí potvrzeno. Žalovaný argumentoval, že správní orgán I. stupně provedl napadený záznam bodů u žalobce na základě plně relevantního podkladu ve smyslu § 120b odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, který na základě oznámení o uložení pokuty žalobci za přestupek v blokovém řízení, jež ve všech podstatných částech obsahově zcela koresponduje s údaji vymezenými v předmětném pokutovém bloku. V souladu s § 123b odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu správní orgán I. stupně zaznamenal žalobci, kterému byla uložena sankce za přestupek, který spáchal jednáním zařazeným do bodového hodnocení, a to v případě uložení blokové pokuty ke dni uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení. Z výpisu z bodového hodnocení řidiče ze dne 12. 7. 2011 vyplývá, že za výše popsané jednání mu byly správním orgánem I. stupně do registru řidičů zaznamenány 2 body ke dni 15. 6. 2011. Tento postup správního orgánu I. stupně byl v souladu se zákonem o silničním provozu, i s jeho přílohou obsahující přehled jednání spočívajících v porušení vybraných povinností stanovených předpisy o provozu na pozemních komunikacích a počet bodů za tato jednání činil 2 body. Z oznámení Policie ČR o uložení pokuty v blokovém řízení a rovněž z předmětného pokutového bloku vyplynulo, že blokové řízení bylo pravomocně ukončeno. Lékařské potvrzení ze dne 18. 8. 2010, resp. dne 5. 4. 2011, podle kterého nemusí být žalobce připoután bezpečnostním pásem na sedadle motorového vozidla ze zdravotních důvodů, nemá pro záznam bodů za jednání žalobce ze dne 15. 6. 2011 žádnou relevanci, neboť z obsahu pokutového předmětného pokutového bloku Policie ČR plyne jednoznačný závěr, že se žalobce přestupku podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích dopustil porušením povinnosti být za jízdy připoután bezpečnostním pásem podle § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, a nikoliv porušením povinnosti mít za jízdy u sebe a na požádání policisty při kontrole předložit lékařské potvrzení o nemožnosti užít bezpečnostní pás ze zdravotních důvodů podle § 6 odst. 6 zákona o silničním provozu. V případě, kdy obsah předmětného oznámení o uložení blokové pokuty a pokutového bloku, jež byl podkladem pro vydání předmětného oznámení, ve všech pro záznam bodů v registru řidičů rozhodných skutečnostech korespondují, tedy kdy nepanují žádné pochybnosti o spáchání přestupku, je předložené lékařské potvrzení v řízení o námitkách proti záznamu bodů

podkladem irelevantním, nezpůsobilým zpochybnit podklad pro záznam bodů v registru řidičů, jelikož správnímu orgánu v takovém řízení nepřísluší přezkoumávat skutkový stav a právní kvalifikaci přestupku obsaženou v rozhodnutí vydaném v blokovém řízení, lhostejno, zda je namítatel osobou, která v době spáchání pro záznam bodů v registru řidičů rozhodného přestupku nemusela užít za jízdy bezpečnostní pás ze zdravotních důvodů. Žalobce se mýlí, jestliže tvrdí, že nebyly splněny podmínky k projednání přestupku v blokovém řízení, konkrétně že daný přestupek nebyl spolehlivě zjištěn. Podle jeho tvrzení sice souhlasil s projednáním přestupku ve zkráceném řízení, ale dopustil se přestupku spočívající v nepředložení dokladu, by měl být podle § 6 odst. 6 zákona o silničním provozu u sebe, jenž jej opravňuje k zákonné výjimce podle § 6 odst. 2 písm. b) téhož zákona. Žalovaný konstatoval, že právě ochota žalobce zaplatit pokutu uloženou v blokovém řízení je podmínkou, při jejímž splnění se má za to, že přestupek byl spolehlivě zjištěn, nestačí jej vyřídit domluvou a že jsou splněny podmínky blokového řízení podle § 84 odst. 1 zákona o přestupcích. Uplatní se zde plně zásada presumpce správnosti správního aktu, podle které dokud není takový akt zákonem předpokládaným způsobem zrušen, je nezbytné jej pokládat za existující a právně závazný. Označený pokutový blok (včetně na ně navazujících oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení) je tak zákonným podkladem pro záznam bodů v registru řidičů v bodovém hodnocení žalobce a námitky směřující proti tomuto záznamu nebyly shledány jako důvodné.

[16] Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[17] Podle § 123f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, *nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu.*

[18] Podle § 123f odst. 2 zákona o silničním provozu *shledá-li obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky oprávněné, nejpozději do 10 pracovních dnů ode dne, kdy mu byly námitky doručeny, provede opravu záznamu o dosaženém počtu stanovených bodů v registru řidičů a neprodleně písemně vyrozumí o provedené opravě záznamu řidiče.*

[19] Podle § 123f odst. 3 téhož zákona *shledá-li příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče neodůvodněné, rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí.*

[20] Námitky proti záznamu bodů v registru řidičů představují mechanismus obrany proti chybnému záznamu či odečtu bodů. Takový mechanismus existuje proto, aby nedošlo k nezákonnému následku v podobě pozbytí řidičského oprávnění a následnému odevzdání řidičského průkazu. Řízení o námitkách je odlišné od řízení o přestupcích, které mohou být projednávány ve standardním řízení či ve zkráceném – blokovém. V řízení o námitkách příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností je oprávněn zkoumat pouze to, zda záznam bodů má odpovídající počet

podle přílohy k zákonu o silničním provozu. Předmětem řízení o námitkách tedy nemůže být správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden. Na tyto podkladové akty je třeba nahlížet jako na správné, zákonné a nezměnitelné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným způsobem prohlásí za nezákonné a zruší je. Shrnutí, v řízení o námitkách proti záznamu bodů do registru řidičů dle § 123f zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, nelze přezkoumávat skutkový stav a právní kvalifikaci přestupku vyplývající z pokutového bloku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, čj. 6 As 67/2013 – 16, a ze dne 5. 3. 2015, čj. 7 As 207/2014 – 24; k zásadě presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, čj. 9 As 9/2008 – 44, všechny zde citované rozsudky jsou dostupné na www.nssoud.cz).

[21] Pokud účastník řízení o námitkách zpochybňuje skutečnosti obsažené v oznámení policie o uložení pokuty za přestupek, je třeba, aby si správní úřad vyžádal další důkazy, v dané věci zejména předmětný pokutový blok. Tak správní úřad ověří, že existuje právní podklad pro provedení záznamu v registru řidičů, a že přestupek byl s obviněným projednán - srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, čj. 5 As 39/2010 – 76, a čj. 5 As 118/2011 – 103, kde si však správní orgány nevyžádaly blok a neodstranily pochybnosti o tom, který přestupek byl s žalobcem vůbec projednán a zda existovalo pravomocné rozhodnutí o uznání viny a uložení pokuty za přestupek. Pouze jako *obiter dictum* v onom případě soud vyslovil názor, že se žalobce nemohl dopustit přestupku spočívajícím v nepřipoutání se bezpečnostním pásem, pokud měl lékařské potvrzení, že se poutat nemusí. Tento právní názor nebyl nosným důvodem rozhodnutí a podle ustálené judikatury není závazný (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, čj. 6 As 67/2013 – 16, bod 20). Nadto se souzená věc od citované věci sp. zn. 5 As 118/2011 – 103, liší.

[22] V souzené věci všem pravidlům stanoveným ustálenou judikaturou správní orgán prvního stupně i žalovaný dostaly. Magistrát města Olomouce vycházel mimo oznámení Policie ČR o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 21. 6. 2011 dále ze samotného pokutového bloku, kde je vymezena skutková podstata přestupku jak slovním popisem, tak citací paragrafového znění (*nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem; porušil § 6/1a z. č. 361/2000 Sb.*). Z uvedeného se podává, že správní orgán I. stupně postavil zcela najisto, za jaký přestupek byl žalobce postižen. Žalobce blok podepsal a v průběhu řízení o záznamu bodů v registru řidičů ani v soudním řízení správním nezpochybňoval pravost svého podpisu ani to, že by se na místě spáchání přestupku on vůbec nenacházel a přestupek neprojednával. O identitě žalobce tak nebylo pochyb, stejně jako o jeho vůli projevenou souhlasem s projednáním přestupku v blokovém řízení a s vydáním rozhodnutí (bloku). Blok se stal podpisem žalobcem pravomocný a účinný (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2010, čj. 8 As 68/2010 – 81, č. 2264/2011 Sb. NSS, podle kterého *rozhodnutí v blokovém řízení (§ 84 a násl. zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích) je vydáno vystavením pokutového bloku (bloku na pokutu na místě nezaplacenou) a jeho podpisem obviněným z přestupku*).

[23] Nejednalo se tedy vůbec o situaci, kdy na bloku chyběl podpis žalobce a nebyl prokázán souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení a blok byl následně v soudním řízení správním zrušen (jak tomu bylo např. ve věci rozhodnuté zdejší soudem pod sp. zn. 76 A 24/2011 rozsudkem ze dne 21. 11. 2012 nebo sp. zn. 76 A 16/20144 z téhož dne).

[24] Dne 12. 3. 2013 (tj. po vydání bloku v souzené věci, taktéž po vydání posledně citovaných rozsudků zdejšího soudu) vydal rozšířený senát Nejvyššího správního soudu usnesení, kterým se vyjádřil souhrnně k problematice rozhodnutí vydávaných v blokovém řízení. Citované usnesení potvrdilo ustálenou judikaturu správních soudů, dle které je blokové řízení o přestupku specifickým druhem správního řízení, jehož výsledkem je vydání rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Tímto rozhodnutím je pokutový blok, kterým se blokové řízení končí. Podle § 84 odst. 1 a 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, *přestupek lze projednat uložením pokuty v blokovém řízení, jestliže je spolehlivě zjištěn, nestačí domluva a obviněný z přestupku je ochoten pokutu (§ 13 odst. 2) zaplatit. Proti uložení pokuty v blokovém řízení se nelze odvolat.* Podle § 85 odst. 3 a 4 zákona o přestupcích *nemůže-li pachatel přestupku zaplatit pokutu na místě, vydá se mu blok na pokutu na místě nezaplacenou s poučením o způsobu zaplacení pokuty, o lhůtě její splatnosti a o následcích nezaplacení pokuty. Převzetí tohoto bloku pachatel přestupku potvrdí. ... Na pokutových blocích vyznačí, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena.*

[25] Žalobce byl v souzené věci ochoten projednat přestupek v blokovém řízení a zaplatit pokutu (což v souzené věci žalobce neučinil a převzal oproti podpisu část bloku na pokutu 200 Kč na místě nezaplacenou). Ochota projednat přestupek v blokovém řízení a zaplatit pokutu je klíčovým a určujícím prvkem pro povahu řízení, které se pak vede ve zkrácené formě, a dále pro další postup. Souhlasem s projednáním přestupku v blokovém řízení se tak žalobce vzdal jakéhokoli dalšího řízení, včetně dokazování a nápravných prostředků, včetně soudní žaloby. Již podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2004, čj. 6 As 49/2003-46, č. 505/2005 Sb. NSS, www.nssoud.cz, *pokud soudní řád správní označuje za nepřípustnou žalobu proti správnímu rozhodnutí, vůči němuž žalobce nevyčerpal řádné opravné prostředky [§ 68 písm. a) s. ř. s.], tím spíše (a minori ad maius) musí být nepřípustná žaloba proti rozhodnutí (zde: rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení podle § 84 a násl. zákona ČNR č. 200/1990 Sb., o přestupcích), které bylo vydáno v důsledku souhlasu účastníka řízení, a tedy jeho vědomého rozhodnutí, že přestupek nebude projednáván v řízení, jehož předmětem by bylo skutkové i právní posouzení jeho jednání.*

[26] Souhlasem s blokovým řízením převzal žalobce odpovědnost za skutečnost, že údaje uvedené v bloku odpovídají zjištěnému skutkovému stavu, že zjištěný skutkový stav (přestupkové jednání) byl správně právně kvalifikován a byla tak aplikována správně ustanovení zákona č. 361/2000 Sb.

[27] Svým podpisem žalobce vyjádřil souhlas s výslovným popisem svého jednání a podřazení pod § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Proto je nedůvodná jeho námitka o omylu v tom, jaký přestupek byl projednáván.

[28] Jestliže později žalobce nesouhlasil se zjištěním skutkového stavu a jeho podřazením pod § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu a brojil proti tomu až v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů, uplatňoval takové námitky nepřipustně, tj. v nesprávném řízení. Pozdější námitky žalobce mohl uplatňovat pouze v rámci mimořádných opravných prostředků za podmínek, jak je stanoví zákon - obnovou řízení v případě napadání zjištění skutkového stavu a podnětem k přezkumnému řízení v případě popírání vyhodnocení právních otázek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2010, čj. 6 As 39/2009 - 74, č. ve Sb. NSS 2144/2010). To v daném případě žalobce učinil podáním podnětů k přezkumnému řízení, avšak ten byl opakovaně shledán nedůvodným. Žalobou proti tomuto postupu žalobce nebrojil (ačkoli setrvalá judikatura postup správních úřadů ve věcech přezkumu podle § 94 odst. 1 správního řádu nepřezkoumává, zdejší soud se ztotožňuje s odlišným názorem doktríny v případech zjevné nezákonnosti, citováno zdejším soudem např. ve věci sp. zn. 76 A 9/2011 nebo sp. zn. 76 A 36/2013 – srov. Dienstbier, F., Horáková, M. Instanční kontrola ve veřejné správě. In: Kolektiv autorů Kontrolní mechanismy fungování veřejné správy. Olomouc: Periplum, 2009, str. 52 – 53, podle nichž *„přezkumné řízení zahajuje správní orgán z moci úřední. Účastníci původního správního řízení, dotčené správní orgány a ostatně kterákoliv osoba nebo orgán veřejné moci může k zahájení takového řízení podat podnět ve smyslu § 42 s. ř. Takový podnět však není podáním - návrhem na zahájení řízení přezkumného řízení - a podatel nemá subjektivní veřejné právo na to, aby přezkumné řízení bylo na základě jeho podnětu správním orgánem zahájeno. To na druhou stranu neznamená, že by bylo zcela věcí příslušného správního orgánu, zda přezkumné řízení zahájí nebo ne. Pokud „lze důvodně pochybovat o tom, že rozhodnutí je v souladu s právními předpisy“ je správní orgán povinen je přezkoumat, nejde-li o některý z výše uvedených případů, kdy je přezkumné řízení vyloučeno. To plyne jednak z dikce § 94 odst. 1 s. ř., která neobsahuje zmocnění ke správnímu uvážení v této věci, jednak lze tuto povinnost vyvodit i z obecných zásad veřejné správy, zejména zásady zákonnosti, ochrany práv dotčených osob a ochrany veřejného zájmu. Pokud příslušný správní orgán přezkumné řízení nezahájí, ač tak s ohledem na zjištění učinit měl, lze vůči němu uplatnit opatření proti nečinnosti podle § 80 odst. 2 s. ř. Podatel podnětu má ovšem právo pouze na to, aby mu bylo do 30 dnů sděleno, jak se správní orgán s jeho podnětem vypořádal: účastník řízení bez dalšího (§ 94 odst. 1 s. ř.), ostatní podatelé jen, pokud o to požádali (§ 42 s. ř.).“*

[29] Závěrem soud shrnuje, že správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem správné skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil.

[30] Úspěšný žalovaný žádné náklady řízení nepožadoval a soud ze spisu žádné nezjistil, proto mu je nepřiznal, a neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, to vše podle § 60 odst. 1 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské nám. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaje o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Olomouci dne 25. 9. 2015

Za správnost vyhotovení:
Markéta Chrudinová

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně